

Na chodbě se toho dneska hodně děje. „Dobře, že jdeš, Fínko, poví jí Líza Prudká, učitelka klavíru z druhého patra. V obličeji je dost bledá. Dej si pozor, ti noví jsou tady.“

„Mám si dát pozor? A pročpak?“ zeptá se Fínka? „A mají taky děti?“ Ale nikdo jí neodpoví.

„Taková tu ještě nikdy nebydleli,“ povzdychne si paní Louková a zatváří se, jako by ji rozbolel zub.

Zeptáme se žáků:

„Kdo jsou podle vás ti noví? A na co si má dát Fínka pozor?“ Necháme zaznít odpovědi.

Čteme dále.

„Myslím, že se k nám nehodí,“ zamumlá starý pan Kovář a Líza Prudká pokračuje: „Sloni? Ve čtvrtém patře? Kdo to kdy viděl?“

Fínka se zklamaně otočí a hopsá po schodech zpátky za tatínkem. Už nechce slyšet ani slovo. Dospělí jsou občas k ničemu!

Konečně je tu někdo nový, ale místo, aby z toho měli radost, všichni jen remcají.

Zeptáme se žáků:

„Proč si myslí paní Prudká a pan Kovář, že se k nim sloni nehodí?“ „Jaké pocity prožívá Fínka a proč?“

Fínka zazvoní na zvonek u dveří, jak to mají s tatínkem smluvené: dvakrát krátce, třikrát dlouze. Ale táta neotvírá. A jéje. Tady nepomůže ani tajný signál. Fínka se bezradně rozhlédne kolem sebe. Tady na chodbě je neútulno a pomalu jí začíná kručet v bříšku.

Za sousedovic dveřmi znovu zaslechne dusání a najednou jí dojde, co musí udělat, jestli se v domě s tatínkem, který má neustále nos v knihách, a reptajícími nájemníky nechce unudit k smrti.

Zeptáme se žáků:

„Co asi Fínka udělá?“ „Jak se dostane domů za tatínkem?“

Fínka zazvoní na zvonek u slonů. Za dveřmi se hned rozhostí ticho. Fínka zmáčkne zvonek ještě jednou, ale už se nic nepohne. A tak začne tiše zpívat: „Jaký byt to musí být, kde můžou ti velcí sloni žít.“ A vtom uslyší rámus. Dveře se opatrně otevřou na maličkou škvírku. „Je to dítě“, vydechne tlustá paní slonová. „To jsem!“ přikývne Fínka. „Jmenuju se Fínka a bydlím s tatínkem tady vedle.“ „A já jsem teta,“ na to slonice a otevře dveře dokořán. „Omlouvám se, ale nemáme uklizeno“ vysvětlí trochu rozpačitě a nohou odsune trs slámy. „To nevádí,“ opáčí Fínka. Začichá. U nich doma to je vždycky cítit po tatínkově mýdle nebo po obědě. Tady to voní jinak. Nějak zajímavě. Po trávě a trošku jako klec s morčaty.

Zeptáme se žáků:

„Proč si slonice oddechla, že je to dítě?“ „Jak na Fínku působil domov slonů?“ „Jak bude příběh pokračovat?“

„Kime? Bo? Pojdte se podívat, někdo vás přišel navštívit,“ zavolá sloní teta a postrčí Fínku do jednoho ze čtyř pokojů.

„Tak přece jen mají děti!“ pomyslí si Fínka a rozlije se v ní lechtivé a spokojené štěstí. Sloní děti se na ni zvědavě zahledí. Pak s hihňáním strčí hlavy do slámy. „Neber si to osobně,“ vysvětlí jí sloní teta. „Stydlivost máme v rodině. Můžeme Ti něco nabídnout? Třeba trochu sena? Nebo snad banán?“ „Banán si dám ráda,“ odpoví Fínka rychle. Seno voní dobře, ale zeleninu ona moc nerada.

Zeptáme se žáků:

„Proč byla Fínka spokojená? Proč se sloní děti styděly? Stalo se vám někdy něco podobného, když jste se seznamovali s někým novým?“